

Εἰς τοῦ Μάρου τοὺς παιδρὸς
κ' εὐώδεις παραδείσους

ναρκίσους, γιατί το εἶχαμε πιά μάθει ἀπὸ τὴ Βοτανική πὼς εἰ νάρκισσοι δὲ λουλουδίζουσι τὸ Μάη.
"Ὅσο ἔμωσ κι ἂ δὲ μ' ἐνθουσίαζε ἡ ποίησή του, ὁ ἄνθρωπος μὲ καταμάγευε καὶ δὲ χέρταινα νὰ πηγαίνω νὰ τὸν κρυφκαμαρώνω, συνηθέστατα στὸ κεντρικὸ τότε καφενεῖο Γιαννοπούλου, ἔπου σήμερα τὸ βιβλιοπωλεῖο Ἐλευθερουδάκη, νὰ κάθεται στὸ τραπέζι, στὴ γωνιά Σταδίου καὶ Συντάγματος, μόνος του ἢ μὲ συντροφιά καὶ νὰ ρουφάει μακαρίως τὸν ἔρατεινό του — ἔπως ποιητικώτατα ἀποκαλεῖσε τὸν καφέ.

Σὰν τονὲ γνώρισα ἀπὸ κοντά, εἶχα τυπώσει τὸ πρῶτο βιβλίο μου «Πρῶτοι στίχοι», ἔπευ σὲ κάμιο τραγοῦδι μου μιλοῦσα μὲ νεανική ἀνευλάβεια γιὰ τὴν ποίησή του, κ' ἔτσι τὸν πλησίασα μὲ τ' αὐτιά κατεδασμένα. Ἐίτανε μὲ τὸ φίλο μου δικηγόρο Γιάννη Μανωλάτο, ταχτικὴ παρέα του τότε, καὶ σὲ μὲ σύστησε ὁ Γιάννης, δὲν ἔδειξε πὼς μοῦ κρατάει καμιά κάκια, ἂν καὶ, καθὼς μοῦ εἶπε, μὲ εἶχε ἀκουστά, τ' ἔξαιρε τ' ὄνομά μου.

Ἐίτανε βράδι καλοκαιριάτικο κι ἀνταμωθήκαμε στὸ Σύνταγμα.

— Πᾶμε στοῦ Ὀρφανίδη ; πρότεινε ὁ Παράσχος.

Καὶ τραθήξαμε ἀπὸ τὴν ἑδὲ Φιλελλήνων γιὰ τὸν Κῆπο Ὀρφανίδη, ἔπου σήμερα ἡ μπασιά τοῦ Ζάππειου.

Ἐκεῖ, σιμὰ στη Ρούσσιχη ἐκκλησία, κοντοσταθήκαμε.

— Γιὰ σταθῆτε! εἶπε ἀφελέστατα ὁ Παράσχος. Ἐχομε τάπαιτούμενα γιὰ τοὺς Ἐρατεινοὺς ; Ἐγὼ δυὸ δεκάρες ἔχω μοναχά.

— Ἐχω καὶ γὼ ἄλλες τρεῖς δεκάρες ! εἶπε ὁ Μανωλάτος.

— Καὶ γὼ ἄλλες δυὸ ! πρόστεσα ἐγώ.

— ὦωωω ! τότε ὑπεραρκοῦνε ! συμπέρανε ὁ Παράσχος καὶ βλάμε πλῶρη γιὰ τοῦ Ὀρφανίδη, ἔπου ἀράξαμε τρισευτυχισμένοι καὶ τρισμακάριοι.

Ἄλλο ἓνα βράδι τὸν ξαναντάμωσα στὸ Σύνταγμα, πάλι μὲ τὸ Μανωλάτο. Ἐκεῖνος στὴ μέση μὲ πανοῦψηλη καπελαδούρα του, καὶ μεῖς στὰ πλάγια του, ὑπερῶψηλοι κ' εἰ δυὸ μας. Κόβαμε ὦρα βόλτες πάνω κάτω, ἴσως γιὰ τὸ μᾶς λείπανε τάπαιτούμενα γιὰ τοὺς Ἐρατεινοὺς. Περπατούσαμε δίχως νὰ μιλοῦμε. Νά σου σὲ λίγο μᾶς κολλάει κι ὁ Μάρκος ὁ Σιγάλας, λαλίστατος. Ὅλο καὶ στὸν Παράσχα μιλοῦσε ποῦ θ' ἔχε, φαίνεται, ἀκεφιά καὶ ποῦ τᾶπαντοῦσε μὲ μονόλεξα. Ἐαφνικά, μᾶς σταματάει στὴ μέση τῆς πλατείας, τοῦ ρήχνει μιὰ ἀγριοματιὰ καὶ τοῦ πετάει κατακέφαλα τὸ αὐτοσχέδιο τοῦτο ἐπίγραμμα :

Καὶ τοῦτο τὸ ἀμφίβιο
—Σιγάλας ὁ Θηραῖος—
ἀκόμα εἶναι φοιτητής...
Ἐχει καιρὸν ὁ νέος !

Γελάσαμε. Μπορεῖ νὰ γέλασε κι ὁ Σιγάλας. Δὲ θυμάμαι.

Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

EDMOND BLANGUEMON

LIED

Στὸ μίρκρος, τόσο, τοῦ νεροῦ, ἄβρα ἡ ψυχή μου
[τραγουδεῖ

Κ' εἶν' τόσο ἀχνὴ ἡ σκιά της,
Ποῦ δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ πεῖ φονοῦλα, ἂν εἶναι,
[ποῦ θρηνεῖ

Γιὰ μὲς στὰ ρόδα ὁ μπάτης.

Μὲς στὴ νυχτιά τὴ φωτεινὴ κλαίει ἡ ψυχή μου σιω·
Καὶ τέτοιο δάκρυο χύνει, [πηλά
Ποῦ ἔνα παιγνίδισμα νερῶν μὲς στὴν ἐσπέρα πλιὸ
Γιὰ τὴ δική μου ὀδύνη. [μηνᾶ

Κι ἀπὸ μιὰ τόσο δολερὴ κι ἄσπρη ἀνία μου ἡ ψυχή
Στερνὰ εἶναι μοραμένη,
Ποῦ πλιότερο ἔνα διάφανο κρινάκι, λές, πὸς; ξεψυχεῖ
Γιὰ μιὰ ψυχή πεθαίνει..

ΙΩΑΝ. Μ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΙ ΚΑΝΟΝΕΣ ΤΟΥ ΜΟΛΙΕΡΟΥ

Εἶναι καταφρονητὴς ὁ Μολιέρος ὡς καταλύτης τῶν ἀριστοτελικῶν κανόνων, ἔλεγαν οἱ ἐχθροὶ του. Βάσιμη, ὀπωσθήποτε, ἡ κατηγορία. Ἀνώδυνη ἔμωσ. Πράγματι, σὲ ἀρκετὰ του ἔργα, ἡ πλοκή δὲν εἶναι ἀψευδάδιαστη. Οὔτε ἡ δρᾶση πολὺ ἐντατική. Οὔτε ἡ λύση, αὐστηρότατα, ξηρότατα, λογική. Πάνω ἔμωσ ἀπὸ τὰ δευτερεύοντα αὐτὰ στοιχεῖα, ὑψώνεται κάποιος ἄλλος κανόνας, ὁ «κανὼν τῶν κανόνων» ἡ σταθερὴ βάση κάθε ἀληθινοῦ θεατρικοῦ ἔργου : οἱ χαραχτήρες.

Ὅταν παρουσιάζεται στὴ σκηνὴ ὁ Ταρτούφος, ὁ θεατὴς δὲ νοιώθει τὴν ἀνάγκη νὰ ἐξετάσῃ ἂν, ὡς τὴ στιγμὴ ἐκεῖνη, ἡ πλοκή καὶ ἡ δρᾶση εἶτανε χαλαρὲς ἢ ἔχι.

Ὅποιος κι ἔν εἶτανε, ἐσχημάτισαν τόσον ἀνετα καὶ τόσο δυνατὰ τὴν κατάλληλη ψυχικὴν ἀτμόσφαιρα ποῦ θὰ δεχτῆ ὁ θεατὴς τὸν Ταρτούφο, ποῦ θὰ τὸν παρακολουθήσῃ, θὰ τὸν νοιώσῃ, ὥστε τὰ ἐπεισόδια ποῦ θ' ἀκολουθήσουν, στίς κατοπινὲς σκη-